

Ruhu Bağlanmış,Esir Olmuş Geceye

Bazen bir yerlerini teslim ediyor insan.Tenha bir sokağa,soğuk bir gecede bırakıyor. Yağmur,rüzgâr,toprak birer birer şiddet uyguluyor bedenine,ruhuna.Cihanı terk eyliyor kimliğine nüfuz eden her bir zerresi.Kendini tanımlayamaz hâle geliyor insan.Kaybolduğunu anlamıyor başta.Sarhoş oluyor kalabalıklarda,kalabalıklar da.Önemsemiyor tabii.Herkes öyle diyor avutuyor kendini.Dünyanın hali kötü diyor.Sahte gülücükleri destekçisi oluyor suflörüne.Sonra daha da bir sarhoş oluyor.Düşünceleri ondan bağımsız hareket ediyor.Sabah kalktığı kişi hayati devam ettirmesi için sürüklemesi gereken bir beden haline geliyor.Ruh bedenden izole oluyor.Bedenler kol geziyor caddelerde.Ruhtan ayrılmış bedenler.Hepsi bir oyunun parçası.Herkes daha çok kanıtlamak istiyor.En iyi oyuncu olduğunu.Daha çok gülen daha çok var oluyor caddelerde.Daha çok var oluyor tamamen somut bir "Ben varım."ile.

Tekrar söz veriyor.Acı dolu bir gecenin torbaları kalmış gözlerinde.Diğer bir güne daha böyle uyanmayacak gibi davranıyor.Hic kötü olmamış gibi davranıyor.Diğer bir yıkılışa kadar yok olma düşüncesi yüreğini yokluyor ardı sıra.Genç olmadan önce elini eteğini çekmiş dünyadan.Gençliğini yaşlanmış bir kalp ve çocukca bir tecrübeyle yaşamış durmuş.Gençmiş,damarları ağır akiyormus tabii.Hayat o kadar da hızlı geçememiş belli ki.Her bir saniye kalbini demirle dövmüş.Daha da bir ezmiş.Yok edememiş ama var da edememiş.

Şimdi geçmişe dönüyor her şeyiyle.Tramvaların olabileceği geçmişe.Fakat dalgalı bir ruh halinden önce bir bilince bile sahip olamamış.Sadece var olmuş.Her geçen seneye beyninin lobları silinmiş belli ki.Önce hafızası,sonra duyuları en son da refleksleri körelmiş.Paslanmış damarları.Gelişimini tamamlamayan bir bedenin ölümü gerçekleşmiş.Vücudunun her bir zerresi büyüdükçe imha etmiş kendini.Toparlamaya çalıştığı her bir darbeye yara daha da derine inmiş.Sırttan saplanan bir bıçak gibi daha da içeri girmiş.Çıkardığında daha da kan kaybetmiş vücudu.

Şimdi uyumaya çalışıyor.Yatakta bir başınayken de yabancı kendine.Tek başınayken de sağır.Duyamıyor soylediklerini.Ağlayamıyor.Bazen yaşıyor gözleri ama hissedemiyor gözyaşlarını.Dökülmüyor yaşlar vurdumduymaz bir koyvermişlikle.Bir süredir eskisi gibi kriz bile geçiremiyor.Çünkü artık ne içtiği içkiler,sigaralar ne de kaçamaklar ona kahkahalar atacak,sinir krizi geçirecek gücü veriyor.

Yolu saptı başka bir sokağa.Başka bir dünyaya.Yine sorguladı tanımadığı bedeni.Uzun yollarda,çıkamaz sokaklarda kayboldu.Bütün çıkamaz sokaklarsa onun içindeydi.Dışarıda her yolun bir çıkışı vardı.Çıkamaz yolun da bir dönüşü vardı.Ama içerisi öyle değildi.Sıkışıp kalıyordun işte.Yok olmaktan başka çaren olmuyordu orada.Yok olmaktan başka çaresizliğin de olmuyordu gerçi ya.

Dilsizleşti geçen bu süreçte.Artık sözcükleri söyleyen de kendisi değil.Ne söylerse söylesin seçemiyor sözcüklerini.Devam ettiriyor yaşam yalanını.Nefret ediyor yaşamaktan.Kaşları rahat değil hâlâ.Artık bilinçli olarak da bırakamıyor onu kendi haline.Çehresinin bir parçası oluyor çatık kaşları.Alnını kırıştıran bir çizgi,derisindeki bir kamuflaj hâline gelmiş.Zaten görmüyor insanlar onu.Gerçi hoş,herkes aynı şeyleri tekrar ederken nasıl insanlar görüyor olabilir ki etrafını?

Karar veriyor geceden daha karanlık bir anında.Huzurlu olmak için "gibi" olmayı tercih ediyor.Nasıl olacağını bilemiyor.Bilinç gevşiyor yıllar sonra, anlatıyor ona.Algıları destekliyor bilincini.Bedeni de koyuluyor işe.Hep sapiens kalmış ataları gibi davranıyor.İlkellik ve gelişmişlik arasında yok olmuş,çıplak gözle görülemez.Küstahlaştıkça gelişmiş sayıyor kendini.Hep aynı yerde.Ama zihni farklı adlandırmalar yapıyor.Belirliyor oyundaki rolünü.Ne kadar çok inanırsa o kadar çok evrim geçiriyor,o o kadar çok taklit ediyor.Taklitçiliğin elebaşı asırlar önce göçmüş belli ki.Kimse sözünü etmiyor.O da merak etmiyor zaten.O yalanlar halkasında araya sıkışmak istiyor."Yaşam" diyebilmek istiyor bu alçak oyuna,yalan söylemek istiyor kendine.Çünkü dürüstlüğünü ne karşısındaki bütün bu insanlar ne de her saniye baş başa kaldığı bu bilinç kaldırabiliyor artık.O inandıkça,düşündükçe dünya onu dışlıyor.Halkalardakilerse oyunlarına devam ediyorlar hâlâ.Kalbi var olmamış insanlar kalpleri de değemiyor birbirine.Elleri tutuşmuş sıkıca.Duyularına ,ruhlarına vurdukları zinciri halka oluşturabilmek için parmaklarına da vurmuşlar.Çıkan da giren de gevşetemiyor artık bu palangaları,dönüyor duruyorlar,göçmek için zamanları gelene kadar.

Beyzanur Yazıcı